

Sygn. akt IV Ka 537/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IV Karny- Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant: p.o.staż. A. P.

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2014r.

sprawy P. S. obwinionego z art. 119 § 1 Kw, na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 24 kwietnia 2014r. sygn. akt. VIII W 2195/13

1. Zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia obwinionego od przypisanego mu wykroczenia,
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. kwotę 516,60 zł brutto tytułem pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,
3. Kosztami postępowania za obie instancje obciąża Skarb Państwa.

D. Ś.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w P. w sprawie sygn. akt VIII W 2195/13 uznał obwinionego P. S. za winnego tego, że w dniu 15 czerwca 2013 r. o godz. 14:58 w P. na os. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży wody toaletowej marki H. B. o wartości 99,99 zł na szkodę w/w sklepu,

tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300 złotych oraz na podstawie art. 119 § 4 kw zobowiązał obwinionego do zapłaty równowartości przywłaszczonego mienia w kwocie 99,99 zł na rzecz sklepu (...) w P. na os. (...).

Na podstawie § 14 ust. 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 t.j.) Sąd I instancji zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. R. K. w P. kwotę 221,40 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. (Dz. U. Nr 118, poz. 1269) oraz art. 1 i 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130,00 zł tytułem kosztów postępowania (w tym 30 zł opłaty sądowej).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając go w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż obwiniony

dokonał zarzucanego mu czynu, podczas gdy przeczą temu spójne i konsekwentne wyjaśnienia obwinionego, a poza niejednoznacznym zapisem z monitoringu, brak jest jakichkolwiek innych dowodów na poparcie takiego stwierdzenia.

W konkluzji obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się zasadna i wyrok podlegał zmianie.

Podzielić należy stanowisko skarżącego, zgodnie z którym Sąd I instancji błędnie dokonał oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Bezsprawną w niniejszej sprawie jest okoliczność, że obwiniony P. S. podszedł do półki z wodami toaletowymi, rozciął opakowanie jednej z nich, wyciągnął z tego opakowania flakon wody toaletowej i włożywszy go do kieszeni spodni, wyszedł na zaplecze, co zarejestrowało tak nagranie z monitoringu zainstalowanego w sklepie, jak i potwierdził sam obwiniony. Zważyć jednak należy, że w trakcie postępowania nie przedstawiono dowodu na to, aby obwiniony faktycznie dokonał kradzieży wody toaletowej, czy to przez wyniesienie jej poza sklep, ukrycie w sklepie lub przekazanie innej osobie w celu wyniesienia. Zasadą natomiast możliwości przypisania winy za popełnienie czynu zabronionego jest skuteczne wykazanie, to jest wykazanie ponad wszelką wątpliwość, że obwiniony w istocie popełnił zarzucane mu wykroczenie. Jest to zadaniem oskarżyciela, a wszelkie niedające się usunąć wątpliwości należy bezwzględnie rozstrzygać na korzyść obwinionego (art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw). Okoliczności wskazywane w uzasadnieniu wyroku, które zdaniem Sądu Rejonowego świadczą o popełnieniu przez obwinionego wykroczenia kradzieży wody toaletowej (włożenie buteleczki wody toaletowej przez obwinionego do kieszeni spodni, nieodnalezienie brakującej buteleczki na terenie sklepu, brak zabezpieczenia produktu chipem, co uniemożliwiłoby zadziałanie bramek antykradzieżowych w trakcie ewentualnego wynoszenia przedmiotu kradzieży, odstęp czasowy między zarejestrowanym zdarzeniem a godziną wyjścia obwinionego z pracy, który umożliwiłaby mu rozporządzenie przedmiotem kradzieży) w rzeczywistości są tylko hipotezami tegoż Sądu, niepopartymi żadnymi dowodami, spekulacjami co do okoliczności zdarzenia, którym nie można bynajmniej przydać przymiotu ustalonego przebiegu zdarzeń w sprawie. Fakt, że w trakcie kontroli obwinionego przeprowadzanej przy jego wyjściu z pracy nie znaleziono u niego przedmiotu wykroczenia przesądza o tym, że obwinionemu nie udowodniono dokonania kradzieży, a rzekomo ukradzioną wodą toaletową wciąż może znajdować się na terenie sklepu, którego integralną częścią jest przecież zaplecze, na które obwiniony udał się po schowaniu flakonu do kieszeni spodni. Obwiniony nie może ponosić negatywnych konsekwencji niedbale przeprowadzonych czynności w sklepie (...), w trakcie których nie ustalono, czy flakon wody toaletowej znajduje się w miejscu wskazywanym przez obwinionego. Dokładne sprawdzenie pomieszczeń sklepowych w stosownym czasie mogło potwierdzić bądź wykluczyć wersję wydarzeń podawaną przez P. S., a zatem odpowiednio również potwierdzić lub wykluczyć jego działanie z zamiarem przywłaszczenia sobie wody toaletowej. Domniemanych okoliczności stanu faktycznego nie mogą także uzasadniać powoływane przez Sąd I instancji zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

Z uwagi na niedające się usunąć na etapie postępowania drugoinstancyjnego wątpliwości dotyczące stanu faktycznego sprawy oraz wątpliwości dotyczące działania obwinionego z zamiarem przywłaszczenia sobie cudzej własności, jak również nieprzedstawienie w trakcie całego postępowania dowodów świadczących niezbiecie o winie P. S., reguły postępowania karnego nakazują wybrać wersję zdarzeń najkorzystniejszą dla obwinionego, uwzględniającą jedynie ustalone ponad wszelką wątpliwość fakty. Te z kolei nie świadczą kategorycznie o tym, że obwiniony w istocie popełnił zarzucany mu czyn. Dlatego też w ocenie Sądu Okręgowego, zgodnie z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw wskazane wątpliwości faktyczne należało rozstrzygnąć na korzyść obwinionego.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, zmienił zaskarżony wyrok poprzez uniewinnienie obwinionego P. S. od zarzucanego mu czynu.

Koszty procesu zgodnie z art. 118 § 2 kpw ponosi Skarb Państwa.

SSO Dariusz Śliwiński